

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ВРАЗЛИВИХ ГРУП НАСЕЛЕННЯ

Лучко Олена Богданівна

Студентка 1-го курсу факультету соціології і права НТУУ КПІ»

Науковий керівник:

Чепульченко Т. О

кандидат юридичних наук ,доцент

зав. кафедри теорії права і держави

ФСП, НТУУ «КПІ»

Сьогодні в Україні існує велика проблема із забезпеченням захисту вразливих груп населення. Головне завдання держави - допомогти і забезпечити матеріальною і моральною допомогою всіх, хто належить до цієї соціальної групи, адже вона складає основну масу населення. Соціально вразливі верстви населення - це індивіди або соціальні групи, що мають більшу за інших ймовірність зазнати соціальних збитків від дії економічних, екологічних, техногенних та інших чинників сучасного життя. Сюди належать інваліди, діти-сироти, малозабезпечені сім'ї ,молодь, хворі на СНІД та ВІЛ-інфіковані, а також психічно- та душевнохворі, залежні від алкоголю, наркотиків, пенсіонери, сім'ї, які стикаються з проблемами дитячої занедбаності, сексуального та фізичного насильства стосовно дитини або одного з партнерів. Але держава не досконало піклується про вразливі групи населення, що зумовлює скрутне становище і негативне ставлення до цих людей. Зокрема ВІЛ-інфіковані ізолюються від повсякденного життя та спілкування, зневажаються іншими. Їхні права неодноразово порушуються, їх обмежують в захисті. 23 грудня 2010 року були внесені зміни до основного закону, який регламентує права ВІЛ-інфікованих та хворих на СНІД «Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення», тепер його назва «Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунodefіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ». Але спостерігається навмисне ігнорування положень цього закону. Законодавство України встановлює, що кожна людина має право на добровільне обстеження на наявність ВІЛ-інфекції, яке повинне проводитись анонімно. Дуже строго забороняється розголошення результатів тесту, статус ВІЛ-інфікованого та

передача інформації про стан хворого іншим особам. Вся інформація має бути конфіденційною. Однак часто лікарі розповідають своїм родичам, знайомим про ВІЛ-позитивних, повідомляють хворому про його стан у присутності інших людей. Це призводить до зневажливого ставлення до інфікованих, приниження з боку інших та моральних травм, звільнення з роботи, дискримінації. Спостерігалась також відмова суддів у справах про порушення прав ВІЛ-інфікованих. Тому завдання влади полягає у тому, щоб покращити захист ВІЛ-інфікованих, реагувати на їхні прохання, гарантувати справедливість у вирішенні судових справ, застосовувати покарання до працівників, які не дотримуються своїх обов'язків і професійної етики, а також інформувати людей про ознаки та наслідки хвороби.

Сьогодні існує велика проблема безпритульності в Україні. Кількість безхатченків є невідомою, яка постійно збільшується. Для вирішення цієї проблеми не застосовуються чіткі заходи, тому збільшується кількість бездомних. Нині у великих містах працюють спеціальні будинки для бездомних, де люди живуть, харчуються, а працівники допомагають знайти їм роботу та повернутись до повсякденного життя. Цим людям регулярно надається матеріальна допомога, організуються певні обіди волонтерами. Проте в Україні є дуже мало таких будинків, тому необхідним є збільшення їх кількості, створення безкоштовних їдалень, які б працювали лише для безпритульних, залучення соціальних працівників, організацій, які б надавали моральну допомогу і підтримували, виявляли причини втрати нормального життя, а також залучали людей, які могли б надавати будь-яку допомогу нещасним. Негативним явищем є також поширення алкоголізму та наркотичної залежності, що є одним із основних чинників безпритульності. Тисячі дітей страждають, живучи разом із залежними батьками, які знущаються або експлуатують їх, заставляють робити все по дому, доглядати за меншими братами чи сестрами. Це дуже негативно впливає на психіку дітей. В них зароджується ненависть і жорстокість, часто закінчують життя самогубством. Так чому ж ніхто не реагує на цю проблему? В нашій державі немає чіткого механізму, який би контролював і захищав права цих дітей. Багато хто закриває

на це очі або просто мовчить і не повідомляє спеціальні служби. Тому організації та служби захисту дітей повинні краще розповсюджувати свої контактні дані, інформацію про свою роботу, залучати людей співпрацювати з ними і допомагати бідним дітям.

В Україні близько 25 % населення складають люди похилого віку, які також належать до вразливої групи населення. Створення будинків для пристарілих могли б сприяти кращому захисту осіб похилого віку, де б вони змогли отримувати допомогу, а також знаходитись під наглядом весь час. Багато хто вважає це негативним фактором, який нібито принижує гідність людини і робить її самотньою. На нашудумку, в нас живе багато самотніх осіб похилого віку, які не можуть самостійно про себе піклуватись, які не мають дітей, або вони знаходяться за кордоном. Саме тому нам потрібні такі заклади, у яких буде цілодобовий нагляд за людьми похилого віку, а також надати комфортні умови і контроль за станом здоров'я. Але слід пам'ятати, що кожна людина має право на свободу, тому потрібно поважати думку особи і не поселяти її в будинок пристарілих примусово або шляхом шантажу.

Часто нам трапляється халатність до своїх обов'язків соціальних працівників, медпрацівників та інших осіб, які мають надавати допомогу вразливим групам населення, реагувати на їх проблеми та діяти відповідно до моральних і правових норм нашої держави. Влада повинна боротись з халатністю та несправедливістю, адже ці люди заслуговують на кращий захист.